

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 701/2026
18.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милутина Радоичића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.447/23 од 03.04.2025.године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.157/25 од 11.12.2025.године, у седници већа одржаној дана 18.06.2026. године, већином гласова је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милутина Радоичића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.бр.447/23 од 03.04.2025.године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.157/25 од 11.12.2025.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К.бр.447/23 од 03.04.2025.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. тачка 1) КЗ, па му је суд најпре применом члана 67. КЗ опозвао условну осуду и то казну затвора у трајању од једне године на коју је АА осуђен правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1254/19 од 29.01.2021.године због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 1. КЗ, па је казна затвора у трајању од једне године узета као утврђена, а потом применом члана 60. КЗ, за кривично дело угрожавање сигурности из чл.138 ст.2 у вези ст. 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је окривљени на основу чл. 1, 4, 42, 43, 45 54, 60 и чл.138 ст.2 у вези ст.1.КЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, коју ће окривљени издржати по правноснажности те пресуде. О трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.157/25 од 11.12.2025.године делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Великој Плани Кт 36/24 од 02.07.2025. године, па је преиначена пресуда Основног суда у Великој Плани К бр. 447/23 од 03.04.2025. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији-мери безбедности, тако што је Виши суд у Смедереву окривљеном АА, због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, на основу члана 89а КЗ изрекао меру безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеним ББ из ..., на удаљености мањој од 100 метара, као и забрана приступа у простор око места становања и места рада оштећеног, као и свака даља комуникација и даље узнемиравање оштећеног, у трајању од три године, од дана правноснажности пресуде, док су у осталом делу жалбе ОЈТ Велика Плана и браниоца окривљеног одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милутин Радоичић, због повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, делимично преиначи побијане пресуде или укине исте у делу у којем се опозива условна осуда у трајању казне затвора од једне године, на коју је окривљени АА осуђен пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1254/19 од 29.01.2021.године и у делу у којем је осуђеном изречена јединствена казна затвора у трајању од једне године и пет месеци.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да су побијане пресуде донете супротно одредби члана 70. став 2. КЗ, с обзиром да је условна осуда окривљеном опозвана након истека законом прописаног рока. Свој став бранилац образлаже наводима да је окривљени АА оглашен кривим пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1254/19 од 22.04.2021.године, којом му је изречена условна осуда са роком проверавања од три године, а пресуда је постала правноснажна дана 22.04.2021.године, док је одредбом члана 70. став 1. КЗ прописано да се условна осуда може опозвати у току времена проверавања, а уколико је осуђени у том времену учинио кривично дело које повлачи опозивање условне осуде, а то је пресудом утврђено тек после истека времена проверавања, условна осуда се може опозвати најкасније у року од једне године од дана када је протекло време проверавања. Самим тим, коначни рок је истекао дана 22.04.2025.године, а одлука којом је окривљеном опозвана условна осуда је постала правноснажна тек 11.12.2025.године, када је донета другостепена одлука.

Одредбом члана 67. став 2. КЗ је прописано да ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за која је изречена казна затвора мања од две године или новчана казна, суд ће, пошто оцени све околности које се односе на учињена кривична дела и учиниоца, а посебно сродност учињених кривичних дела, њихов значај и побуде из којих су учињена, одлучити да ли ће опозвати условну осуду. При томе суд је везан забраном изрицања условне осуде, ако учиниоцу за кривична дела утврђена у условној осуди и за нова кривична дела треба изрећи казну затвора од две године или у дужем трајању (члан 66, став 1). Дакле, наведена одредба прописује могућност, али не и обавезу да суд опозове условну осуду.

Одредбом члана 70. КЗ је прописано да се условна осуда може опозвати у току времена проверавања. Ако осуђени у том времену учини кривично дело које повлачи опозивање условне осуде, а то је пресудом утврђено тек после истека времена проверавања, условна осуда може се опозвати најкасније у року од једне године од дана када је протекло време проверавања.

Из списка предмета произилази да је пресудом Првог основног суда у Београду К.бр.1254/19 од 22.04.2021.године (која је истог дана постала правноснажна) окривљени АА оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од три године не изврши ново кривично дело.

Дакле, правноснажном одлуком суда условна осуда окривљеном изречена је дана 22.04.2021. године, па је рок за опозив условне осуде окривљеном АА, сходно одредби члана 70. КЗ у конкретном случају истицао дана 22.04.2025. године.

Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да је у конкретном случају условна осуда правилно опозвана, обзиром да је предметно кривично дело окривљени извршио у току времена проверавања по пресуди Првог основног суда у Београду К.бр.1254/19 од 22.04.2021.године, односно кривично дело извршено дана 05.08.2021.године, а са друге стране у време доношења првостепене пресуде дана 03.04.2025.године није протекло рок за опозивање условне осуде предвиђен чланом 70.КЗ.

Поред тога, првостепени суд је одлуку о опозиву условне осуде донео применом одредбе члана 67. став 2. КЗ којом је прописано да ако осуђени у време проверавања учини једно или више кривичних дела за која је изречена казна затвора мања од две године или новчана казна (а што је случај у овом поступку јер је окривљеном пресудом Основног суда у Великој Плани К.бр.447/23 од 03.04.2025.године утврђена казна затвора у трајању од шест месеци) па је суд пошто је оценио све околности које се односе на учињена кривична дела и учиниоца, а посебно сродност учињених кривичних дела, њихов значај и побуде из којих су учињена, одлучио да опозове условну осуду. Поред наведеног, другостепени суд, иако је своју одлуку донео након протекла времена проверавања, ценио је да ли су били испуњени услови за опозивање условне осуде у време доношења првостепене пресуде, те су неосновани наводи из

захтева за заштиту законитости да је истекао рок проверавања, с обзиром да је другостепена пресуда донета дана 11.12.2025.године, а истом је преиначена првостепена пресуда само у погледу одлуке о мери безбедности, док је у преосталом делу пресуда потврђена.

Сходно наведеном, по оцени Врховног суда, првостепени суд је приликом опозива условне осуде поступао у свему са овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 67. став 2. и 70. КЗ, на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

У осталом делу захтева бранилац окривљеног истиче да у првостепеној пресуди нису наведени разлози због којих се опозива условна осуда окривљеном, те да из одредбе члана 67. КЗ произилази да се не ради о обавезној већ о факултативној могућности опозива условне осуде, па самим тим опозивање условне осуде мора бити образложено битним чињеницама од којих зависи законитост и правилност одлуке. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**